

Weiner Sennyey Tibor
Palackban talált tenger

Mondd, te ott, saját teled bádogyárosában,
látod-e azt, ahogy Isten megteremtette a Földet?
Mondd, te ott, emlékeid olajámpása fölött,
hallod-e csörögni zsebében az apró köveket?

Érzed-e az Úr könnyéből cseppent tengert,
bőrödön leheletét, ahogy súgja: „Adria!” –
és dobban a víz, sípol a szél, reccsen a kő,
élet áramlik a mélybe és ragyogás magasba.

Látta, hogy ez jó: s zsebéből a marék kavicsot
könnyed mozdulattal mind beleszórta:
„Kornati” – mondta, és odaköltözött,
elrejtve magát kövek, fény és habok között.

Egy matróz járt arra, ugye már te is látod
csontos kezét, mellyel zöld üveget markolt elébb?
Ugye ismered arcát, az örök tengerészét,
két kikötő között hullámzó tompa énekét?

Füledben még ott remeg, mint sós víz,
a tengerész dala, mi nem is dal, hanem üvöltés,
fehéren visító vitorlák, pengő kötélzet,
hasító horgony inkább, mint emberi ének.

Közben az üvegből bort iszik, amikor végez,
a tengerbe hajítja: pontosan oda, ahol Ő él.
A matróz továtűnik, az üveg lent marad,
s a mélyben az Ő sziklás tenyeréhez ér.

A kiürült bánat új forma lesz, amit Ő könnyedén
tölt fel, s lesz kagylós-moszatos, zöld-lila élet hona.
Ilyen elhajított üvegek messzi otthonaink is:
nincs más dolgunk, csak nyitottnak lenni felé.

Kornati–Krapanj, 2019. augusztus 9. – szeptember 1.